

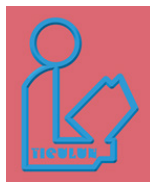
KINH DƯƠNG VƯƠNG

Bí đải

VĂN

bí đái

KINH DƯƠNG VƯƠNG

Paris * 01.2025

bí đái

KINH DƯƠNG VƯƠNG

Bìa: *M. C. P*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

bí đái

KINH DƯƠNG VƯƠNG

**Tập san Văn * Năm thứ bảy
Số 160 ngày 15-8-1970**

Một người bạn tôi đã từng than thở : “Chúng ta đang sống trong một thời đại đặc vị của những tên đồ tể lò sát sinh con người. Một thời đại mà người ta không phân biệt được thể nào là một thái độ can đảm hay hèn nhát của một cá nhân được thể hiện, trước sự chết. Và không lúc nào hơn, ý nghĩa của hai hình dung từ đó lại có vẻ lập lờ đánh lộn, mâu thuẫn cho bằng”.

Tôi mong quý vị lưu ý đến lời than của người bạn tôi.

Thứ nhất... Đó là một nhận định bị thiết trạng huống môi trường sống mà

trong đó tuổi trẻ chúng tôi hiện đang giãy giụa. Chúng tôi giãy giụa một cách tuyệt vọng như những con cá sa lưới, hơn thế nữa đã bị lão bọm nhậu luôn một cái que dọc theo xương sống từ mõm ra đến đuôi nướng trên lửa than hồng đang rực cháy. Trong tình cảnh đó chúng tôi đã phản ứng thế nào? Cố gắng vặn vẹo thân thể đã bị cái que giữ ngay đơ, hoặc không buồn làm gì nữa cả, nằm yên chờ chết. Nhưng dầu thế nào, cựa quây hay nằm yên, mùi thơm cũng vẫn bốc lên nồng mũi khiến lão bọm nhậu chảy nước miếng cười lên thích chí, cung hiến lão món mỗi nhăm khoái khẩu.

Tôi đề nghị chúng ta dành một ít thì giờ phiếm luận về đề tài này. Chúng ta tạm gọi hạng người trên đã có một thái độ can đảm. Can đảm theo cái nghĩa tầm tối nhất, ngu độn nhất trong thời đại

chúng ta. Can-đảm-tắm tối-ngu-độn ở hành động cam chịu để cho mình sa lưới và ý thức về sự cam chịu ghê tởm đó – có khi còn có một chút kiêu hãnh nữa cũng nên. Chứ không à ? Chúng ta phải nhìn nhận họ là con cháu của cái lão Sisyphe đần độn chứ, ít ra là ở thái độ phi thường dám đâm đầu vào tấm lưới giăng – cho dầu là trong lưới có một miếng mồi nho nhỏ hay không – còn họ phản ứng thế nào khi đã bị xóc que rồi thì không cần biết đến. Bởi lẽ, cuối cùng họ sẽ vào nằm trong cái túi thịt ấm áp tối mịt như một cái nhà mồ, chua lèm, ẩm ướt.

Trái lại với hạng người trên, hay những con cá – vì khi chúng ta đang nói chuyện cá nướng và lão bợm nhậu – khi thấy tấm lưới – tấm lưới rất khủng khiếp kinh tởm. Nó bao phủ cả năm châu bốn bể trên từng phân vuông nước, mặt

đất và trên không – thì chúng tìm cách thoát thân. Vì dầu cho kẻ giăng lưới có cẩn thận đến đâu, làm sao tránh khỏi có những kẻ hở ? Và thế là, một cách khó khăn chật vật hay ung dung tự tại, chúng luôn qua những kẻ hở, bơi lội thách thức bên cạnh tấm lưới, nhìn những con cá sa bẫy bằng một con mắt sáng rực ngạo nghễ, đầy lòng thương hại. Còn con mắt kia thì đỏ lên giàn giụa nước mắt khóc thương – khóc thương nhưng không thể làm gì khác hơn.

Một hành động cứu vớt chẳng, còn gì vô nghĩa bằng ? Mỗi cá nhân là một đặc thể kín bưng, toàn bích và tự tại. Nếu không biết tự cứu thì không còn ai cứu vớt cho được. Những kẻ nuôi tham vọng cứu vớt người khác chỉ là những kẻ có thể có thiện ý, nhưng là nuôi ảo tưởng kiêu căng – Đối với hạng cá trồn

lưới này – hạng người này – thì chúng ta cũng tạm gọi họ là những kẻ hèn nhát – họ có ý thức hay không về thái độ của họ thì chưa vội nói đến – hèn nhát ở chỗ họ không dám chui đầu vào lưới để chịu nướng, làm mỗi ngon cho lão bợm nhậu, không dám chịu sự thử thách cay nghiệt số phận kẻ nắm dao đầu lưới.

Còn một hạng cá thứ ba nữa. Khi thấy tấm lưới giăng thì nổi cơn tức giận, la lối chửi rủa kẻ giăng lưới thậm tệ. Cho chúng sinh ra là để tung tăng bơi lội trong nước. Nước là thế giới thuộc đặc quyền của chúng, không ai có quyền giăng lưới để bắt chúng ăn thịt. Tại sao có kẻ có dã tâm muốn hãm hại chúng. Làm như vậy là xâm phạm đến quyền sống mà Thượng đế đã ban cho chúng. Cơn tức giận khiến chúng điên cuồng, tâm trí mờ mịt quên hẳn việc phải làm thế nào để thoát ra

khỏi tấm lưới quái quỷ – hơn là tức giận như thế – cho đến lúc thân thể chúng mệt nhoài không thể tự chủ, rồi dòng nước trôi chậm chậm đưa chúng vào lưới và chúng chỉ tỉnh ra khi cảm thấy thân thể mình đau đớn khôn xiết. Nhưng, đó là lúc lão bọm nhậu đã xóc cái que suốt dọc xương sống từ đầu đến đuôi rồi ! Đối với hạng này thì chúng ta phải chụp cho họ cái mũ hình dung từ nào đây ? Can đảm chăng ? Hay là hèn nhát ? Chắc chắn chúng ta phải vô tư, khách quan. Nhưng tôi thử đề nghị một hình dung từ để dán lên lưng những người này – dán lên lưng cho họ không trông thấy, vì nếu thấy họ sẽ nguyên rủa chúng ta – đó là hình dung từ “ những con-vật-khốn khổ ”. Mà hình dung từ mới lạ này lại có thể - có thể thôi, chúng ta phải biết tỏ ra khiêm nhượng, bao gồm hoàn cảnh mà cả ba hạng trên phải chịu đựng. Quý vị đừng

tưởng lầm rằng những con cá thoát lưới chúng không khổ tâm đâu. Chúng khổ tâm, sợ khổ tâm còn hơn mấy lần những con cá chịu nhục hình để chết nữa kia. Bởi dẫu sao chúng cũng chỉ là những con cá. Đã là cá thì chúng không thể sống rời khỏi mặt nước và hầu như cuối cùng chúng vẫn còn là những con cá “nuôi ảo tưởng kiêu căng” như tôi vừa có ý chê bai ở trên. Chúng còn có một hoài vọng bốc lửa : phá hủy tấm lưới khủng khiếp để thế giới nước của đồng bào chúng trở lại là một cõi bờ thênh thang rộng mở...

Tôi đã đông dài ở phần thứ nhất này. Có lẽ tôi phải xin lỗi những độc giả khó tính. Thật ra tôi chỉ muốn kể hầu quý vị một câu chuyện ngắn ngắn về trường hợp người bạn tôi. Nhưng đó lại là phần thứ ba. Còn phần thứ hai thì xin giải thích vì sao tôi lại khẩn khoản xin quý vị lưu tâm

đến lời nói của y : hắn đã chết. Chết theo sự diễn tiến của hạng mà tôi vừa đề nghị cùng quý vị một hình dung từ mới lạ để dán lên lưng đó. Tôi không cầu mong quý vị bày tỏ một thái độ cảm xúc nào về câu chuyện tôi sắp kể. Nhưng chắc hẳn tôi sẽ không thất vọng về lời cầu xin quý vị lưu tâm đến lời nói của hắn ta. Vì dù sao hắn cũng đã đem sinh mệnh của hắn để chúng nghiệm hùng hồn lời nói của mình. Nhưng không phải hắn đã chết trong trường hợp ở câu chuyện tôi sắp kể. Hắn chết trong một trường hợp khác thông thường của một chiến sĩ, ngoài mặt trận.

Có lẽ tôi lại phải xin quý vị tha lỗi cho một lần nữa. Tôi thấy ái ngại nếu phải kể ra đây hầu quý vị câu chuyện nhạt nhẽo này. Nó có vẻ xúc phạm đến thì giờ quý báu của quý vị phải dành cho những công

việc hệ trọng. Và về một phương diện khác, quý vị là những người có tâm hồn hoàn toàn ngây thơ trong trắng và đoan chính, chẳng hạn. Ngoài sự nhạt nhẽo, lại còn tầm thường và có phần không được thanh nhã lắm. Vậy nếu câu chuyện vô duyên này có làm quý vị không hài lòng, dám mong được quý vị lượng thứ. Tuy nhiên, làm sao phân định một cách rõ ràng được thế nào là quan trọng hay tầm thường khi nó hoàn toàn thuộc lãnh vực cá nhân ? Một cơn đau bụng hay đau răng của quý vị có lẽ khiến quý vị quan tâm hơn là khi đó quý vị nghe tin một trận động đất làm thiệt mạng hàng ngàn người bên Ấn Độ. Chính vì vậy mà dù ái ngại, tôi muốn kể hầu quý vị dấu tôi có bị trách cứ ra sao.

Câu chuyện về một biến trạng đặc biệt của cơ quan sinh dục người đàn ông.

Tôi muốn được gọi theo một danh từ khác : dương vật. Đó là một danh từ gợi hình cần thiết cho liên tưởng của quý vị liên quan đến câu chuyện. Và một lối gọi khác : bộ phận dẫn nước tiểu thoát ra ngoài. Nói bình thường, đó là cái chỗ để đái. Nhưng trước khi vào chuyện, xin quý vị vui lòng cho phép tôi được đặt câu hỏi : “Quý vị có sợ phải chết không ?” Tôi đoán mò là tôi sẽ nhận được ngay câu trả lời này : “Chết, ai lại không sợ”, và thêm “hỏi ngớ ngẩn”, có thể như vậy. Vâng, thật chí lý. Nhưng xin quý vị đọc lại câu hỏi một lần nữa. Tôi ngờ rằng quý vị vì đọc vội đã bỏ sót mất chữ “phải” trong câu hỏi. Bây giờ quý vị đã nhận ra. Có lẽ quý vị sẽ hỏi lại tôi : “Chết như thế nào ? Chết trong trường hợp nào? Vì sao lại phải chết?” Tôi xin trả lời : “Chết đủ kiểu. Chết bom rơi, chết đạn lạc, chết pháo kích, chết mìn giật, chết lựu đạn,

chết bấy chông, chết thiếu cơm ăn, chết lạnh không áo. Chết trên non, chết dưới biển, ngoài đồng ruộng, trong nhà cửa, chết bờ, chết bụi, chết giữa đại lộ, chết trong phòng tối, chết cháy thành than, chết tan xác pháo. Chết giữa khi ăn uống, chết giữa lúc ngủ nghê, chết giữa lúc đi, chết trong lúc đứng, giữa khi nằm, giữa khi ngồi, đang khi vui cũng chết, giữa lúc buồn cũng chết, chết khi năm tuổi, khi sáu khi bảy, khi mười, hai mươi, hai lăm, ba mươi, khi không tuổi, chưa tuổi. Và... vì sao, thì, không biết vì sao nữa, không biết. Thật tình là không hiểu nổi”. “Ồ ! như thế quả là đáng sợ thật”, quý vị la lên, phải vậy chăng ? – Nhưng còn trong trường hợp phải chết có nghĩa là chết phải – cho một ý nghĩa nào đó, kể cả khi quý vị tự vẫn vì tình – thì quý vị nghĩ thế nào ? Tôi tin là quý vị sẽ trả lời như những người can đảm và trung chính nhất –

Chính đó là ước vọng của những kẻ mà tôi ví như là những con cá thoát lưới – Tôi cũng nghĩ như quý vị. Người Á đông chúng ta vốn có một quan niệm thân ái đối với sự chết, hợp với lễ sinh diệt của tạo hóa. Quan niệm đó ăn sâu vào bản chất của tâm hồn mỗi người, từ kẻ trí thức đến những người bình dân : “Sống gởi thác về”. Lão thần chết qua hình ảnh đầu lâu áo thâm chùng với liềm hái gồm ghgiec chỉ là một sản phẩm ngoại lai. Nhưng thật đáng kinh tởm, ở thời đại chúng ta, chính là lúc chúng ta bị cái hình ảnh ghê tởm đó ám ảnh. Chúng ta thấy cái liềm dài cong vút của lão luôn luôn chờ chực, rậm rật ngay trên đỉnh đầu mỗi người và không biết lúc nào số phận của chúng ta bị định đoạt một cách vô lối. Cái quan niệm giản dị “sống gởi thác về” đã hóa ra cổ hủ bại trận rồi. Bây giờ người chết không chịu nhắm mắt vì

uất ức. Diêm vương và Chúa đều không nhận vào nhà họ vì chưa đến lúc trở về. Linh hồn trở thành oan hồn không nơi nương tựa, lang thang vật vờ trên đầu cây ngọn cỏ. Như thế thì đáng sợ thật. Quý vị nào nói không sợ, xin cho phép tôi được hoài nghi. Đến đây tôi xin làm phiền quý vị một chút nữa. Chúng ta sẽ có một cuộc nói chuyện nho nhỏ về đề tài dính dáng chút ít đến chữ “khoái”. Cho đến bây giờ kể về những cái khoái của con người, chúng ta vẫn còn chấp nhận “tứ khoái” của cổ nhân. Theo đó thì người ta chỉ kể đến cái khoái của sự bài tiết ở hậu môn là hết. Tôi cho như vậy còn thiếu sót, phải thêm cái khoái thứ năm nữa. Này nhé, đề vấn đề được sáng tỏ, tôi ví thử như quý vị có gặp trường hợp sau đây. Quý vị đến dự bữa tiệc khoản đãi một nhân vật quan trọng, và quý vị được hân hạnh xếp ngồi bên

cạnh vị tân khách đó. Trong bữa tiệc quý vị chỉ khoái dùng thuần bia hộp không mà thôi. Một, hai, ba, bốn rồi năm lon. Bia ướp lạnh đúng độ uống ngọt lịm. Tôi cho là quý vị có một bộ thận tốt đi. Nhưng cái lúc phải đến rồi cũng sẽ đến. Kìa ! Quý vị đã thấy nặng nặng, khó chịu ở bụng dưới. Cái ống dẫn nước tiểu tự ý tăng thể tích, trở mình cùng với cảm giác khó chịu tăng dần lên. Cái ngòi nước lấp ló ở đầu đó rồi, chỉ còn chờ mở nắp là ào ra. Nhưng đúng ngay lúc ấy, nhân vật quan trọng kia thao thao bất tuyệt cùng quý vị về một đề tài lớn “Tương lai con người ở những năm thứ hai ngàn” và quý vị không tài nào có can đảm xin phép “đứng dậy một lúc” được. Quý vị phải tỏ ra lắng nghe một cách chăm chỉ khích lệ. Vị thượng khách kia lại là một học giả có tài hùng biện. Ông có một kiến thức uyên bác để đào sâu vào những khía cạnh

tế nhị nhất của vấn đề, hóa nên, đề tài đã bao quát, sự suy diễn của ông càng lúc càng trở nên bao quát hơn, tràng giang đại hải. Quý vị mót muốn chết đi nhưng không dám tỏ ra trên nét mặt có sự lơ đãng được. Cùng với đề tài được mở rộng, phần bụng dưới của quý vị cũng càng lúc càng căng ra, nặng nề thêm, cứng ngắc. Rồi đến một lúc tâm trí của quý vị bị lôi kéo xuống hết ở chỗ đó, mắt quý vị nhìn mà không còn thấy vị thượng khách, tai quý vị không nghe mà lại còn ù lên. Cái mắt của quý vị thộn ra, đờ đẫn ngờ ngạc. Mồ hôi rịn lấm tẩm trên cái trán nhẵn bóng. Và nếu vị thượng khách không say sưa với tài ăn nói hoạt bát thì chắc ông ta sẽ nhận ra bộ mặt thất sắc của quý vị, ông ta sẽ hốt hoảng lên vì tưởng là quý vị bị ngộ gió độc. Lúc đó quý vị ao ước cái gì hơn cả ? Một cái vòi cao su vô hình dài ra đến tận nhà sau ! Tôi

ngĩ thế. Nhưng rất may là người tổ chức buổi khoản đãi đã đứng lên tuyên bố chấm dứt mời quan khách ra phòng dùng trà. Quý vị sẽ là người đầu tiên đứng lên nhanh như một phản xạ, dờn khỏi ghế, y như bị điện ắc-quy giật hay là một thái độ giận dữ lẽ ra thì quý vị phải còn ngồi lại một chốc rồi mới từ từ đứng lên trong khi mắt vẫn không ngớt nhìn vào miệng vị thượng khách, như thế thì mới tỏ ra quý vị là người lịch sự, có giáo dục. Nhưng trong giây phút đó quý vị còn tâm trí đâu để mà nhớ cử chỉ cần thiết ấy. Quý vị vừa nghe tuyên bố chấm dứt là quý vị định đi xả ngay. Nhưng vị thượng khách cũng đã vội vàng đứng lên theo quý vị và tiếp tục biện luận một cách say sưa. Tôi tin rằng lúc đó quý vị tức giận thực sự, muốn tống cho lão ta một đạp. Vị học giả với kiến thức uyên thâm cùng đề tài quan trọng hấp dẫn kia đối với quý vị thật

chẳng đáng gì so với cái việc quý vị đang cần làm. Đầu quý vị cúi gằm xuống, mặt xanh mét vì giận và cố nín nhưng vị thượng khách lại cho rằng quý vị đang để hết tâm trí theo dõi câu chuyện và suy ngẫm để thấu triệt những chi tiết thâm thúy ông đã moi óc gọt ra. Một dịp may khác lại đến với quý vị – nếu không có lẽ quý vị sẽ tè ra đó, giữa phòng khách, hay là quý vị ngã ra chết giả, không chừng. Người bạn vị thượng khách đến xin lỗi quý vị được gặp riêng ông ta. Vị thượng khách tỏ vẻ rất ân hận. Vì cuộc nói chuyện hào hứng phải bị gián đoạn và hẹn lại một dịp khác. “Tương lai nhân loại vào những năm thứ hai ngàn...” Vị thượng khách nói chưa hết câu, quý vị vâng vâng dạ dạ rồi vội vã quay lưng bước đi mấy bước, nhưng vị kia đưa tay ra, đau khổ, quý vị phải quay lại bắt tay ông ta. Ông ta còn nói thêm mấy câu để

tỏ sự hối tiếc phải rời xa một thánh giả mộ điệu... gì gì đó, quý vị nghe không rõ, ông ta giữ chặt tay quý vị một lúc nữa. Xong rồi, ông ta đã buông tha. Thoát nợ ! Quý vị đi như chạy, một mạch ra nhà sau. Vừa đi vừa cởi sẵn những nút quần. Nếu ai để ý quan sát sẽ thấy dáng đi của quý vị lúc ấy hay hay. Lưng hơi khòm xuống, hai chân nện thành thịch xuống nền nhà, cái mông dít nhoi ra, núng na núng nính như bộ đi một con vịt cò. Đến nơi, quý vị đứng đối mặt vào bức tường lập cập lôi nó ra. Cái quần lót chặt làm quý vị bối rối và một vài giọt đã thấm ướt ra quần. Nó ra đấy rồi ! Nhưng quái lạ, sao thế này ? Nước tiểu chỉ nhỏ ra mấy giọt nữa rồi ngưng lại. Xin quý vị đừng nôn nóng, kiên nhẫn trong chỉ vài ba giây vàng ngọc nữa thôi và quý vị hãy lắng nghe. Đang có một vận chuyển ngầm trong bụng đất ra đến ống dẫn

nước tiểu mà quý vị có thể theo dõi được. Đây ! Quý vị thấy chưa, tôi nói không sai, dòng nước đã bắt đầu chảy ra. Chầm chậm lúc đầu nhưng nó sẽ nhanh dần. Bây giờ là cả một luồng nước tuôn ra như một con suối nhỏ va vào bức tường sỏi bọt, văng tung tóe – nếu là đất thì đã soi thủng thành một lỗ sâu. Quý vị đỡ lấy nó nhẹ nhẹ bằng cả mười ngón tay, cái cổ ngấn rụt xuống giữa hai vai nhô lên, miệng hơi hé mở, mắt đắm đắm theo dõi dòng nước, phần thân giữa hơi nẩy về trước, đứng yên bất động như một tượng đá. Một cảm giác khoan khoái bắt đầu từ chỗ cái ống dẫn nước tiểu lan dần ra khắp thân thể quý vị. Khoái cảm đó tăng dần lên cùng với sự giảm bớt sức nặng nơi bong đái cho đến lúc quý vị rung mình mấy cái liên tiếp. Mồ hôi quý vị khô dần trên lớp da nổi gai mà gió nhẹ đang làm cho mát mẻ. Nước tiểu đọng lại dưới

chân tường ở một chỗ trũng đầy ngập, chảy tràn ra thấm ướt vào đế giày và những hạt nước nhỏ văng bám lấm tẩm trên lớp da bóng loáng nhưng quý vị không để ý. Quý vị uốn người tới trước hơn xí nữa để trút cho bằng hết giọt cuối cùng. Thôi nhé, đã hoàn toàn nhẹ nhõm. Quý vị rảy mạnh một cách khoan khoái, rùn người xuống, dặng hai chân ra cho nó vào quần, cài nút lại cẩn thận. Lấy khăn tay ra lau mấy giọt dính ở ba-ghét, xóc quần lên, sửa lại áo, lui về sau, giậm chân mạnh mấy cái. Quý vị trở vào phòng khách dùng trà với bánh ngọt, bộ mặt tươi vui gần như hớn hở. Có thể quý vị lại cảm thấy hối tiếc về sự tức giận của quý vị đối với nhà hùng biện kia lúc nãy và thành thực ước mong vị đó lại đến tiếp tục câu chuyện hay ho đã bỏ dở...

Dĩ nhiên đó chỉ là một trường hợp bịa đặt, ví thử là quý vị có gặp một hoàn cảnh khó xử như vậy, chứ tôi không mong mỗi... Cái khoái cảm trong giây phút đó tôi tin rằng cũng ngang bằng hay còn vượt hơn trạng thái xuất tinh lúc giao hợp. Vượt hơn ở chỗ, sau khi tiểu xong, quý vị cảm thấy khoan khoái hoàn toàn như khoái cảm sự thăng hoa. Cả tâm hồn và thể xác quý vị lâng lâng nhẹ nhõm. Trái lại khoái cảm của sự xuất tinh là khoái cảm có pha lẫn chút đỉnh sự mệt mỏi rã rời – Đó là đối với những người có tình trạng sức khỏe bình thường, còn những kẻ yếu đuối thì khoái cảm mà sự xuất tinh mang lại cùng với nỗi âu lo – Như vậy tại sao đáí không được xếp vào hàng “tứ khoái” để trở thành “ngũ khoái”?

Cuộc nói chuyện nhỏ của chúng ta về đề tài đó liên quan đến “cái ống dẫn nước tiểu”, chỉ có vậy. Bây giờ tôi xin nói đến phần mà tôi đã báo trước cùng quý vị và gọi “cái ống dẫn nước tiểu” bằng một danh từ khác : dương vật. Tại sao tôi dùng danh từ đó mà không nói một cách văn vẻ hơn, như là : cơ quan có một nhiệm vụ thiêng liêng trong việc truyền tiếp nòi giống, chẳng hạn. Lẽ giản dị là câu chuyện chẳng có gì liên quan đến vấn đề thiêng liêng đó cả. Một vấn đề khác tầm thường hơn và đôi khi – nếu không muốn nói luôn luôn – bị người ta liệt vào hàng với những việc xấu xa như nhớp, không dám bày tỏ một cách thẳng thắn. Xem như là việc đó có tính cách thiên về súc vật, con người đạo đức và đứng đắn không nên..., tôi thuộc về phía những người trái lại nên không hiểu là không nên như thế nào ? – Có lẽ họ quên

con người cũng là một động vật chẳng ? Nhưng tôi tin một ngàn phần không là trong khi họ làm bộ như vậy, thật ra họ không ngớt bận tâm tới cái việc họ cho là xấu xa như nhớp đó và tìm đủ mọi cách để thỏa mãn thâm lén nguy hại. Nói như vậy không phải là tôi có ý muốn thóa mạ quý vị đâu. Trái lại là khác, vì như thế ít ra là quý vị đã tỏ ra tự thành thực với chính mình. Vì nếu thực sự quý vị làm như quý vị quan niệm thì không thể nào tôi nghĩ khác hơn là quý vị bị bắt lực, lại cái hay là tự hoạn. Không biết quý vị thì sao, riêng tôi, tôi đã biết cái chuyện đó rất sớm, sớm hơn ở lứa tuổi quý vị có thể tưởng : tám tuổi. Quả vậy, ở tuổi đó, trong khi những đứa trẻ khác còn tin vào những lời giải thích của người lớn về sự có mặt của chúng rằng : “Ba hôn má”, hay là “Ba với má nằm gần nhau” – việc đó chúng có thể kiểm chứng được – rồi “Má có

mang”. “Má sinh ra con ở nách”, “ở hông”, “ở rốn”, tùy theo lời giải thích của mỗi người. Tôi, có lẽ là do thiên phú, tôi biết một cách không hoàn hảo rằng ba và má tôi phải như vậy như vậy thì mới có tôi được...

... Lớn lên vài tuổi nữa, đôi khi, tôi cảm thấy muốn “nghịch ngợm” một điều gì đó nơi những đứa con gái cùng lứa hay có khi lớn hơn tôi nhiều – hơn là mấy cái trò đá đế, thả diều – dù tôi cũng chơi những trò này rất hăng – sự đó khiến cho khi được gần gũi vui đùa với chúng tôi cảm thấy khoan khoái vui tươi. Nhưng tôi cũng chưa biết được thực sự cái “điều xấu xa”...

...Khi đến tuổi dậy thì, ở cái tuổi biết thưởng thức vẻ đẹp của người khác giống và tôi biết yêu thứ tình yêu trai gái thực sự thì đồng thời tôi cũng được sách vở

và lời răn dạy của các bậc trưởng thành gieo vào đầu óc tôi cái ý niệm tội lỗi, xấu xa về việc ấy; tuy nhiên, tôi không bị ảnh hưởng mấy. Ở tôi, nếu tôi không có việc ấy đối với người con gái tôi yêu có lẽ có cái gì khác hơn là tôi sợ tội lỗi. Với tôi, CÁI ĐẸP có một ái lực đặc biệt – như thần tượng tôn giáo đối với tín đồ. Thế nên khi nhìn hay nghĩ đến người tôi yêu, tôi bị vẻ đẹp của nàng – tỏa ra sáng ngời mê hoặc – thu hút làm tôi say mê. Sự say mê phát sinh lòng tôn kính, tôi không còn để tâm nghĩ đến việc kia nữa : sự mê say thẩm mỹ đã lướt thắng dục tính trong tôi. Dầu vậy tôi vẫn ý thức có một mối liên hệ mật thiết giữa nàng và vấn đề tình dục. Đến năm hai mươi tuổi thì tôi đã có thể tách rời mối liên quan giữa thẩm mỹ và dục tính khi tôi, một mặt vẫn giữ sự say mê trong sáng đối với hình ảnh nàng, mặt khác tìm đến những cô gái

sẵn sàng. Sự phân biệt đó tuyệt diệu đến nỗi hầu như tôi tôn thờ vẻ đẹp của nàng theo quan niệm cổ Đông phương – phù hợp với tôi. Càng cảm thấy nàng gần với những tiêu chuẩn “vóc hạc xương mai” bao nhiêu, tôi càng sùng kính bấy nhiêu. Trái lại, dục tính tách rời tôi xa nàng và đưa tôi đến gần, cũng trong hấp lực mạnh mẽ, về phía thiếu nữ có một thân thể nảy nở khỏe mạnh. Từ sự khác biệt nhưng bổ túc đó, khi đời sống gia đình bắt đầu, người bạn đường khác phái của tôi là một mẫu người dung hòa giữa quan niệm thẩm mỹ và dục tính.

Đời sống tình dục gia đình, trong tương hợp, tương đối có sự điều hòa. Nhưng phải thú thực điều này, riêng tôi, không phải không còn cảm thấy ao ước tình dục, chẳng phải dành cho người bạn đời của tôi. Hình như chính đó mới là

điều hệ trọng, đó là sự phát triển không ngừng nghỉ, không mỗi mệ, đời sống tiềm ẩn của dục tính...

Trong đời sống con người, dục tính đóng một vai trò quan trọng, nó chi phối sâu xa và, dưới muôn vàn hình thức thể hiện, làm thành bộ mặt vĩ đại của địa cầu, nói như thế chỉ là lặp lại. Nhưng tại sao không có quyền lặp lại một vấn đề quan hệ trong khi cả nhân loại lặn ngụp trong đó mà cố tình quên lãng, không chịu đốt lên một ngọn nến để soi tỏ nó, còn cố duy trì thứ bóng tối địa ngục đã bao phủ hàng triệu năm?

Tôi đã dài dòng nói đến một vấn đề có lẽ quý vị cho là nhảm nhí và trân tráo. Nhảm nhí thì chưa thể quyết đoán được, còn nếu quý vị cho là trân tráo thì tôi đã có lời xin lỗi trước. Quý vị, những người có tâm hồn trong sạch và đoan

chính – dĩ nhiên phải hiểu tính dục là một cái gì xấu xa – quý vị phản đối. Tuy nhiên, không vội vã. Tôi không muốn làm cho quý vị nổi giận hay xấu hổ. Quý vị là những người có đời sống tinh thần vượt trội, hẳn thế. Đời sống tình ái của quý vị như gấm thêu hoa. Tôi biết. Quý vị đã từng đọc những bài thơ, tiểu thuyết mà các thi sĩ, văn sĩ đã thêu dệt những mối tình thơ mộng : trắng như tuyết, nhẹ như hơi và mong manh như sương sớm. Quý vị đã có những mối tình đẹp và trong sáng như vậy, tôi không dám chối bỏ và làm cho nó hoen ố đi. Tôi thành thực kính trọng hoàn toàn. Khi quý vị yêu một cô gái – nhưng sao lại phải là cô gái nhỉ, sao không là một người đàn ông, một gốc cây hay một cục đá ? – Là quý vị yêu làn tóc mượt, mắt nai tơ, mũi thanh tú, môi cười duyên dáng, tâm hồn cao thượng của nàng – điều này có thể là một

lầm lẫn – yêu tất cả những gì ở nàng đã tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng thánh thiện như hào quang. Cũng vậy, khi nàng yêu chàng – sao lại chàng, một cái bàn, một cái ghế, một cái... gì gì đó hẳn không được ? Là yêu một mẫu người hào hoa phong nhã “vai năm tấc rộng, thân mười thước cao”. Yêu vầng trán cao biểu lộ sự thông minh, mắt sáng, cằm vuông tỏ ra người có ý chí và nghị lực, nhưng phong thái lại ung dung điềm đạm v.v... Nói tóm lại là một mẫu nam nhi rất đúng mực theo lý tưởng của nàng. Đại khái như vậy.

Chàng và nàng yêu nhau tha thiết, thể non hẹn biển quyết giữ một lòng chung thủy đá vàng, trăm năm xây lâu đài hạnh Phúc. Thật là một mối tình lý tưởng đáng mơ ước !

Nhưng bây giờ tôi thử đưa ra một trường hợp – chỉ là thử thôi. Một trong

hai người vì một tai nạn bất ngờ nào đó, cơ quan sinh dục không thể làm nhiệm vụ của nó nữa. Nói rõ hơn là họ bị bất lực trong đời sống tình dục. Tôi muốn biết gặp một trường hợp như vậy liệu chàng hay nàng còn có can đảm giữ lời nguyên tiến tới đời sống chồng vợ hay không ? Đối với tôi, câu trả lời không có vì tôi đã phủ nhận ngay từ đầu một câu hỏi vô lý như vậy. Tuy nhiên về phần quý vị tôi không dám xác quyết.

Từ một cơ quan trong thân thể con người có hai nhiệm vụ : “ống dẫn nước tiểu” và “cơ quan sinh dục”, tôi đã đề cập đến hai trường hợp: bị tắc nghẽn và bất lực. Một ở trong tương đối – bị tắc nghẽn – và một ở trong tuyệt đối – bất lực. Tương đối vì quý vị còn ở vào một trường hợp bình thường và có dịp may kịp lúc để tổng khứ khối nước cặn bã ra ngoài bằng

cái vôi thịt của quý vị và hưởng được đôi cái rùng mình do khoái cảm kích thích. Trong trường hợp tắc nghẽn tạm thời đó, quý vị còn nhớ không, quý vị muốn đập cho lão học giả uyên thâm kia một đập, tổng khứ lão ta cùng với cái đề tài thâm thúy của lão để quý vị được đi... đái. Tôi muốn đẩy trường hợp tương đối đó đến chỗ tuyệt đối. Quý vị gặp những trở ngại liên tiếp bất khả kháng mà sự xúc cảm có ảnh hưởng đến sinh lý đã vượt ngoài tầm và sự tắc nghẽn trở nên hoàn toàn.

Bây giờ thì tôi có thể kể hầu quý vị câu chuyện rất ngắn sau đây.

Tôi có người bạn khá thân – nó đã chết như quý vị biết – thân ở mức độ nó có thể nói với tôi mà không e dè cái ý định bất phục tùng khi nhận được lệnh gọi nhập ngũ. Tôi không có ý kiến. Nó đã thực hành. Nó bị gọi từ khóa 16 hay

17 giờ đó – sau khi rớt liên tiếp hai năm cái chứng chỉ dự bị văn khoa – nhưng nó lẩn tránh mãi đến khóa 25 mới quyết định ra trình diện, khi có sự khoan hồng của chính phủ. Quyết định của nó có hai lý do. Nó thấy đời sống trốn tránh thật quá khổ cực, phải ở mãi trong nhà như một tội đồ bị cầm tù, chân nó đã chồn. Ban ngày có việc bắt buộc ra khỏi nhà, nó thấy ai cũng nhìn nó với đôi mắt cảnh sát. Không dám đi đường chính phải quanh co trong những ngõ ngách không tên. Chẳng may gặp một cảnh sát thì phải giả lơ không thấy với bộ điệu của một kịch sĩ tồi, trong khi trái tim tràn ngập nỗi sợ hãi do một mặc cảm về thứ tội lỗi không phạm phải. Ban đêm ngủ thì nơm nớp lo sợ nạn xét nhà. Giấc ngủ chập chờn những cơn mộng mị. Mỗi lần như thế phải lên trần nhà đầy bụi nằm yên như một con thú khốn nạn run rẩy nép mình

trong bụi rậm đối với bọn thợ săn. “Thôi thì liều. Nó nói. Mệt mỏi quá rồi, không gắng gượng được nữa. Phải chọn một thái độ. Thái độ nào cũng được. Ngay như thái độ của giống phù du”. Nó đang yêu một cô gái, hai đứa định lấy nhau nhưng gặp phải một trở ngại. Bên nhà gái không chịu gả con cho một người có tình trạng bất hợp lệ quân dịch – Dĩ nhiên điều đó thuộc lãnh vực tình cảm cá nhân chứ không phải quốc gia. Vả lại, theo lời nó, lấy vợ thì cũng phải làm ra tí tiền còm để nuôi vợ chứ không lẽ ăn bám vào cha mẹ. Mà trong tình trạng của nó thì không làm ăn gì được. Khi mãn khóa ở trường Thủ Đức ra, nó chọn về sư đoàn bộ binh ở tỉnh nhà. Nhờ vận động chạy chọt, nó được vị trung đoàn trưởng cho vào đại đội thám sát của trung đoàn – sau khi đi học khóa thám sát ở Đồng Đế. Ở đại đội thám sát trung đoàn thì

tương đối đồ vật và hơn các đơn vị bộ binh, duy chỉ có nhiệm vụ đặc biệt đúng như tên gọi. Số nó không may. Lần đầu tiên nhận công tác lại được đưa đến một vùng nguy hiểm mà chỉ nghe đến tên thôi những tay lính gan lì cũng đủ mất tinh thần. Nhưng lệnh đã ban không thể không tuân. Nó đành dẫn bảy tên lính ra đi thử thách với số mệnh. Trên vùng đất đó, nó được chỉ định những tọa độ phải đến, đi theo những phương góc nhất định và tuyệt đối không được để lộ mục tiêu. Ngoại trừ là vùng bất an, pháo binh có thể bắn quấy rối bất cứ lúc nào. Một đêm cuối tháng trời tối mịt và rét căm căm nhưng sự căng thẳng tinh thần trong những giờ di chuyển đã làm cho mồ hôi họ thấm ra ướt áo. Họ đã băng qua một quãng đường dài ngót mười lăm cây số với những chướng ngại thiên nhiên và lòng thì đầy nghi nan từ bụi cây

cho đến từng cọng cỏ. Họ thấy những con mắt hằn thù theo dõi họ và những bất trắc khôn lường còn che giấu làm ái ngại bước chân đi. Mới ra trường thiếu kinh nghiệm lại quờ quạng trong đêm tối ở một nơi hoàn toàn xa lạ, nó dẫn cả toán đi sai chỗ. Khi đến nơi liên lạc về, căn cứ cho biết đó là vùng thuộc vòng hỏa lực của pháo binh bạn và các đơn vị đồng minh, được lệnh phải di chuyển gấp. Toán thám sát còn đang đứng trên con dốc lưng chừng một quả đồi thấp, chung quanh chằng chịt dây leo, cây cối lớn nhỏ, để tìm phương hướng mới. Đột nhiên những tràng đạn AK nổ chát chúa ngay bên tai, lá cây rụng lá tả xuống người. Nó và hai người lính đứng bên cạnh vội nằm xuống. Những loạt đạn AK tiếp tục nổ dữ dội cùng với tiếng lựu đạn. Bị tấn công bất ngờ không kịp phản ứng nó lùi vào trong một bụi rậm nằm rạp xuống.

Liền đó có tiếng hô xung phong. Những tên địch đầu tiên đã đến ngay bên cạnh và bắt đầu cuộc lục soát chung quanh chỗ nó nằm.

– Mới thấy chúng nó đây mà. Chắc không chạy đi đâu xa được. Một tên địch nói. Anh em lấy lưỡi lê xâm đi.

Cuộc lục soát kéo dài và nó chỉ còn biết nằm đó chịu trận. Trong không khí tĩnh mịch, tiếng bước chân quân địch giẫm lên cây cối xoàn xoạt. Chúng đi chung quanh chỗ nó nằm dùng lưỡi lê đâm vào những chỗ khả nghi. Chúng tìm thấy hai người lính nhưng qua mẫu đối thoại nó nghe được thì cả hai đều đã chết. Chiếc máy liên lạc bị tịch thu. Sau khi địch rút lui một lúc, những trái 105 ly bay đến nổ tới tấp chung quanh. Tiếng rít, tiếng kêu sè sè rùng rợn rồi tiếp theo tiếng nổ long trời dội vào lồng ngực. Nó

nằm úp mặt xuống đất niệm Phật Quan Thế Âm phù hộ độ trì. Nó thấy trước mặt hình ảnh của những người thân yêu và nó nói thầm những lời trần trối với cha mẹ, bè bạn và người yêu. “Tao khóc. Nó nói. Tao cảm thấy tủi hổ một điều gì đó và nước mắt chảy ra”. Sau đó, một trái đạn đã rơi gần đó và vất nó đi một quãng xa. Lúc tỉnh dậy nó sờ khắp người, thấy chỗ nào cũng máu me nhầy nhụa. Nó định ninh mình đã chết và sự nhận biết lúc ấy chỉ là của linh hồn. Mãi sau nó mới nhận ra trái đạn đã quăng nó nằm ngay trên tử thi của một đồng đội đã bị đạn phanh thây... Nó mô tả lại nỗi sợ hãi về sự chết vậy phủ lấy nó một cách khủng khiếp chưa từng cảm thấy. Nó đã đi lạc vào vùng đất của lão già mang liềm hái. Nó tưởng tượng ra mình sẽ chết một cách thê thảm. Cái chết đến mà nó không phương chống đỡ. Không biết lúc nào và

ở đâu. Sự sợ hãi cùng cực đã khiến nó trở nên như người mất vía. Tôi đã kể cùng quý vị lý do vì sao nó có quyết định chấp nhận hoàn cảnh như vậy. Vậy thì nó không muốn phải chết khi chọn quyết định đó. Nó chỉ muốn giải quyết một vấn đề hoàn toàn có tính cách cá nhân và là vấn đề của một con người. Nhưng có điều mỉa mai là muốn được vậy nó bị buộc phải đánh cuộc trong một tư thế của kẻ bại trận. Quý vị còn nhớ câu hỏi tôi đặt ra về sự chết chứ ? Và tôi đã bày tỏ ý kiến về câu hỏi đó. Như vậy quý vị có thể hiểu ra vì sao người bạn tôi lại sợ hãi vô độ cái chết đến như thế, trong khi tôi tin rằng nó không phải là một người hèn nhát. Nó chịu đựng sự khiếp đảm của một “nỗi chết không rời” suốt đêm không chợp mắt. Buổi chiều, trước khi lên đường nó xuống cầu lạc bộ hậu cứ uống mấy lon bia lạnh cho lên tinh thần.

Cơ sợ hãi đã khiến nước tiểu nó như biến đi đường nào hết và mãi bị cái chết ám ảnh nó quên hẳn việc đi tiểu. Đến sáng, nó thấy nặng ở bụng dưới mới nhớ ra. Nhưng đến lúc đi tiểu, nó tìm mãi chẳng thấy cái ống dẫn nước tiểu. Cái vòi thịt đã thun lại và biến mất đi đường nào. Nó cho đó cũng là sự thường – sợ teo chim mà nên không để ý đến. Rồi lại bò ra, nó nghĩ vậy. Nhưng khi về đến hậu cứ trung đoàn, chiều hôm đó tình trạng vẫn như cũ. Cơ đau nhức ngấm ngấm ở bụng dưới gia tăng dần. Nó cố rặn, thò một ngón tay vào nhưng không làm sao lôi nó ra được và cũng chẳng có một giọt nước nào rỉ ra. Nó cảm thấy trời đất quay cuồng trong cơ đau đớn nhưng không tiện nói ra. Mãi đến lúc không còn chịu nổi nữa, nó lăn lộn rên la và sau đó cơ đau đã làm cho nó chết lịm. Bác sĩ khám nghiệm khám phá ra trường hợp thun

dương vật và tắc nghẽn nước tiểu hi hữu. Nó phải chịu một cuộc giải phẫu lấy nước tiểu vì người ta không tìm thấy cái lỗ để đưa ống cao su vào. Sau cuộc giải phẫu, bác sĩ cho biết ông bất lực trong việc làm cho dương vật trở lại vị trí và tình trạng bình thường. Nó đã thụt vào, teo lại và giữ nguyên trạng thái đó. Người ta phải thay thế vào một vòi cao su. Khi vết thương lành nó phải đi tiểu bằng cái vòi vô cảm đó. Nó tâm sự với tôi, nó chỉ cầu mong cái khoảng ấy ló ra một chút thôi cho nó đi tiểu. “Lúc bình thường thật chẳng mấy ai chú ý đến, nó nói. Bây giờ tao thấy quá bất hạnh và khổ sở khi phải đi tiểu với cái vòi quái quỷ này”. Từ đó, tâm tính nó thay đổi hẳn và thay vì được giải ngũ, nó tìm cách vận động xin ở lại chiến đấu. “Đời tao bây giờ đã mất hết ý nghĩa rồi, sống cũng như chết không thành vấn đề nữa”. Nó đã buồn rầu nói

với tôi như vậy. Và nó đã nhận chịu cái định mệnh con cá bị lụi que.

Một thời gian lâu sau, tôi gặp lại cô gái trước kia là vị hôn thê của nó. Cô ta đã lấy chồng và có con. Cô đang bồng một đứa bé trai khoảng 6 hay 7 tháng, mập hồng kháu khỉnh. Về mặt cô ta dường buồn khi chúng tôi nhắc đến người khuất mặt. “Anh nghĩ, cô ta nói giọng cảm khái. Dẫu là thương ảnh nhưng tôi còn biết làm thế nào hơn. Anh ấy... như vậy thì làm sao tôi lấy làm chồng được. Mà có phải một mình tôi đâu. Còn cha mẹ, anh em, họ hàng thân thuộc nữa”. Cô ta đã có lý hoàn toàn khi xử sự như vậy. Tôi đã trả lời cô như thế. Dù cho cô không cần viện dẫn bất cứ người nào, bất cứ lý do nào khác ngoài lý do cá nhân, cô không thể kết hợp với một người đàn ông đã mất hẳn yếu tố để làm chồng.

Câu chuyện nhạt nhẽo đã làm mất thì giờ quý báu của quý vị đến đây chấm dứt. Có thể quý vị cho rằng tôi đã bịa đặt ra. Đó là quyền của quý vị. Rất tiếc là người bạn tôi – người chứng – cùng cái ống cao su màu đỏ hồng đã rã tan thành cát bụi nên tôi không thể nói gì hơn là im lặng trước sự nghi ngờ. Tuy nhiên, nếu quý vị muốn biết đó có phải là một câu chuyện thật hay không, tưởng cũng còn nhiều nhân chứng khác hiện đang còn sống.

Kinh Dương Vương
(27.4.1970)

